

Sygn. akt VI Ka 63/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	<i>SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpelska (spr.)</i>
Sędziowie:	<i>SSO Irena Śmietana</i> <i>SSO Irena Linkiewicz</i>
Protokolant	<i>st.sekr.sądowy Joanna Prabucka - Ochniak</i>

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Krzysztofa Piwowarczyka

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2014r.,

sprawy T. O.

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Ostródzie

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie

z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt II K 823/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III w ten sposób, że orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 /trzech/ lat;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn.akt VI Ka 63/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sadu Rejonowego w Ostródzie z dnia 30 grudnia 2013 roku oskarżony T. O. uznany został za winnego popełnienia czynu z art. 178a par. 1 kk polegającego na tym, że w dniu 14 października 2013 roku na parkingu samochodowym w O. , przy ul. (...), woj. (...)- (...) kierował samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości 1,26 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu i za to na mocy art. 178a par. 1 kk skazany został na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności .

Na mocy art. 69 par. 1 i 2 kk , art. 70 par. 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono tytułem próby na okres lat dwóch.

Na mocy art. 42 par. 2 kk orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres jednego roku.

Na mocy art. 63 par. 2 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B zaliczono oskarżonemu T. O. okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14 października 2013 roku.

Nadto oskarżony został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego T. O. zaskarżył prokurator w części dotyczącej orzeczenia ośrodka karnym.

Zarzucał wyrokowi rażąco niewspółmierność środka karnego orzeczonego wobec oskarżonego , poprzez wymierzenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres 1 roku , podczas gdy całokształt okoliczności sprawy , w szczególności zaś bardzo wysoki stopień nietrzeźwości oskarżonego – 1,26 ma/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu , a więc ponad 2,5 promila , charakter i rodzaj naruszonych przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym – wykonywanie niebezpiecznych i nieracjonalnych manewrów autem na parkingu, a ponadto cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, mając przy tym na uwadze nagminność oraz bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości tego rodzaju przestępstw, jednoznacznie przemawiają za orzeczeniem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres lat 5 lat.

Stawiając ten zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego T. O. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat i utrzymanie wyroku w pozostałym zakresie w mocy.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator zmodyfikował wnioski w ten sposób , iż wniósł o orzeczenie środka karnego w żądanej postaci na okres 3 lat.

Sąd Okręgowy zważył , co następuje :

Zmodyfikowana apelacja prokuratora była zasadna w sposób oczywisty.

Słusznie skarżący podniósł ,iż orzeczony wobec oskarżonego T. O. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres jednego roku był rażąco niewspółmiernie łagodny w stosunku do występku jakiego się oskarżony dopuścił, a w szczególności stanu nietrzeźwości w jakim prowadził pojazd. Nie przekonuje argumentacja sądu I instancji , iż oskarżony nie zagrażał bezpośrednio innym uczestnikom ruchu albowiem kierował pojazdem w obrębie parkingu. Prowadzenie pojazdu w stanie tak znacznego upojenia alkoholowego – ponad 2,5 promila- stanowi naruszenie fundamentalnej zasady bezpieczeństwa w ruchu . Słusznie skarżący podnosił , iż z faktu że oskarżony kierował pojazdem na parkingu nie można wyprowadzać okoliczności łagodzących dla sprawcy. Nie można zapominać , iż zachowanie oskarżonego na parkingu w postaci wykonywania kilkakrotnie manewrów wycofywania , parkowania samochodu , jeżdżenia bez celu i nieostrożnie w konsekwencji doprowadziło postronnych obserwatorów do zawiadomienia policji. Oskarżony poruszał się po uczęszczanym miejscu publicznym ,w godzinach przedpołudniowych. Wszystkie te okoliczności winny znaleźć odzwierciedlenie w wysokości i rodzaju orzeczonego wobec niego środka karnego. Ponieważ tak się nie stało w pełni zasadny pozostawał zmodyfikowany wniosek prokuratora dotyczący zmiany środka karnego i orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres lat trzech. Wracając na grunt niniejszej sprawy należy podnieść , iż ratio legis art. 42 par. 2 k.k. polega nie tylko na pozbawieniu sprawcy możliwości prowadzenia pojazdu , który prowadził w stanie nietrzeźwym , ale ogólnie eliminacji z ruchu osób nietrzeźwych , niezależnie od tego jakiego przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji osoby te się dopuściły / por. wyrok SN z dnia 2007.02.08 , III KK 478/06, Prok.i Pr. 2007 /6/4/.

Pozbawiając oskarżonego możliwości kierowania pojazdami kat. B należy uznać , iż w dalszym ciągu będzie kierował pojazdami mechanicznymi a więc nadal pozostanie aktywnym uczestnikiem ruchu drogowego . Środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów w efekcie nie będzie realizowany.

Zaskarżone orzeczenie , w świetle wyżej przedstawionych rozważań , nie znajduje żadnego racjonalnego umotywowania , a zatem stanowi rażąco obrażającą art. 42 par. 2 k.k.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał apelację prokuratora za w pełni zasadną i na mocy art. 437 par. 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok zgodnie z wnioskiem skarżącego . Z uwagi na rodzaj uchybienia sądu I instancji zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na zasadzie art. 624 par. 1 k.p.k.